

Sygn. akt: I C 1609/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 15 grudnia 2017r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Yuliya Kaczor

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017r

sprawy z powództwa **B. Ś.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10 071,51 zł. (dziesięć tysięcy siedemdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 listopada 2015r do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1770,92 zł. (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1609/16

UZASADNIENIE

Powód B. Ś. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. (nazwa handlowa (...) S.A. Oddział w Polsce) kwoty 14 286,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 listopada 2015r do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 14.10.2015r, za uszkodzenie pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) z winy sprawcy ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, a stanowiącego własność K. G. wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wskazał, iż pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 10 948,44 zł. Zdaniem jednak powoda wypłacone odszkodowanie jest zbyt niskie, nie pozwala na przywrócenie samochodu do stanu sprzed kolizji i dlatego wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej części odszkodowania w wysokości dochodzonej pozwem, załączając kalkulację naprawy nr (...), z której wynika, iż koszt naprawy pojazdu wynosi 25 234,51 zł netto. Pozwany odmówił wypłaty żądanej należności. Na podstawie pisemnej umowy zlecenia powierniczego z dnia 26.09.2016r poszkodowany K. G. zlecił powodowi B. Ś. dokonanie we własnym imieniu i na własny koszt wszystkich czynności mających na celu wyegzekwowanie od pozwanego należnego mu odszkodowania, a następnie pisemną umową przelał na rzecz powoda wierzytelność związaną z likwidacją przedmiotowej szkody, o czym pozwany został poinformowany pisemnym wezwaniem do zapłaty z dnia 3.11.2016r. Odsetek za zwłoką powód żąda od dnia 19.11.2015r tj. od kolejnego dnia roboczego po upływie terminu 30 dni liczonego od daty zgłoszenia szkody komunikacyjnej, zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

(pozew k. 5- 8)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, wskazując, że nie przeczy swojej odpowiedzialności za szkodę komunikacyjną z dnia 14.10.2015r, jednak w jego ocenie wysokość wypłaconego powodowi odszkodowania obejmowała wszystkie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu. Pozwany sporządził ocenę techniczną szkody z dnia 12.11.2015r, gdzie koszt naprawy pojazdu powoda został określony na kwotę 10 948,44 zł. netto i zdaniem pozwanego umożliwił przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego. Wypłacone odszkodowanie nie obejmowało podatku od towarów i usług (...), bowiem poszkodowanemu przedsiębiorcy przysługiwała możliwość odliczenia podatku od kosztów naprawy pojazdu. Pozwany twierdzi, że przedłożona przez powoda kalkulacja naprawy jest zawyżona, obciążona błędami i przewiduje zakres naprawy nieadekwatny do stwierdzonego w toku oględzin przez pozwanego.

(odpowiedź na pozew k. 28-31 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14.10.2015r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd, stanowiący własność K. G., przedsiębiorcy, marki C. (...) o nr rej. (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: zgłoszenie szkody k. 45 – 46 akt).

Pozwany ubezpieczyciel w dniu 18.11.2015r na podstawie własnej kalkulacji naprawy ustalił i wypłacił powodowi tytułem odszkodowania kwotę 10 948,44 zł. netto, z uwagi na prowadzona przez poszkodowanego K. G. działalność gospodarczą. Powód nie kwestionował, że pozwany winien wypłacić odszkodowanie w wysokości nie obejmującej podatku VAT.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: dowód przelewu z dnia 18.11.2015r k. 11 akt, kalkulacja naprawy pozwanego k. 40 – 43, decyzja wypłaty k. 44, pismo powoda z dnia 25.04.2017r k. 53- 54 akt)

W dniu 26.09.2016r poszkodowany K. G. zawarł z powodem B. Ś. umowę zlecenia powierniczego, mocą której zlecił powodowi dokonanie we własnym imieniu i na własny koszt wszystkich czynności mających na celu wyegzekwowanie od pozwanego należnego odszkodowania oraz przelał na powoda swoją wierzytelność związaną z likwidacją przedmiotowej szkody. Pozwany został o powyższym poinformowany wraz z pisemnym wezwaniem do zapłaty z dnia 3.11.2016r.

(dowód: umowa zlecenia powierniczego z dn. 26.09.2016r k. 18 – 19 akt, umowa przelewu wierzytelności z dn.26.09.2016r k. 20 akt, wezwanie do zapłaty k. 21-23 akt)

Powód pismem z dnia 3.11.2016r wskazał, że nie zgadza się z kwotą odszkodowania, jaką przyznano, podając iż jest ona nieadekwatna do rozmiaru uszkodzeń pojazdu, co potwierdza zlecona kalkulacja naprawy nr (...) i wezwał pozwanego o dokonanie rozliczenia zgodnie z dołączoną oceną techniczną. Pozwany odmówił uwzględnienia żądania powoda.

(okoliczności niesporne ustalone w oparciu o: kalkulację naprawy nr (...) k. 12-17, wezwanie do zapłaty z dnia 3.11.2016r k. 21 – 22, dowód nadania k. 23 akt)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) wynosi 21 019,95 zł. netto. Samochód K. G. został naprawiony i sprzedany w 2017r.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dnia 12.09.2017r k. 82 – 90 akt, oświadczenie powoda zawarte w treści pisma z dnia 25.04.2017 k. 53-54 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty złożone i sporządzone do akt szkody i dołączone do akt sprawy mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, wykazują również zawarcie umowy zlecenia i sprzedaż wierzytelności powodowi, zaś fakt ich sporządzenia oraz zawarte w dokumentach treści nie były kwestionowane, co do ich istnienia, przez żadną ze stron.

Ponadto, Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinię biegłego sądowego B. S. w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda powstałych w wyniku kolizji z dnia 14.10.2015r., przy zastosowaniu części i usług, którymi posługują się warsztaty naprawcze na rynku lokalnym. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższą okoliczność, z uwagi na fakt, iż została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Biegły wskazał, że kalkulację pozwanego wykonano porównawczo i przyjęto wartości części dla typu pojazdu C. (...), który nie jest pojazdem porównywalnym pod względem technicznym z pojazdem C. (...) – porównywalnym konstrukcyjnie jest pojazd marki F. (...), co do którego kalkulację porównawczą przedłożył powód. Biegły wyjaśnił również, że ze sporządzonej przedprocesowo przez pozwanego dokumentacji szkody nie wynika, żeby elementy podlegające kwalifikacji nosiły znamiona wcześniejszych napraw i innych uszkodzeń nie związanych z przedmiotową szkodą oraz że nie są oryginalne lub noszą znamiona nadmiernego zużycia i wymagają przeprowadzenia napraw koniecznych (k. 4 opinii, k. 85 akt). Kalkulacja porównawcza przedłożona przez biegłego uwzględnia wartości części aktualizowane na 1.11.2016r, będące w dystrybucji na rynku krajowym przy uwzględnieniu marży sprzedawcy, nadto kalkulacja ta uwzględnia wartości części będących w obrocie krajowym, a nie według ich przeliczenia z Euro, jak w kalkulacji pozwanego. Sąd podzielił w całości ustalenia biegłego, mając na względzie jego długoletnie doświadczenie zarówno zawodowe, jak i procesowe w charakterze biegłego sądowego i uznał zarzuty pozwanego zgłoszone do opinii za bezpodstawne. Nadto wskazać należy, że pozwany złożył w dniu 16.11.2017r pismo zawierające zarzuty do opinii biegłego, tj. z uchybieniem określonego terminowi o dwa dni, wnioskując żeby K. G. przedłożył umowę sprzedaży przedmiotowego samochodu celem ustalenia komu i w jakim stanie sprzedał samochód, celem uzupełniającej opinii biegłego. Sąd ten wniosek oddalił, uznając, że w piśmie powoda z dnia 25.04.2017r powód wskazał, że samochód został naprawiony zgodnie z przedłożoną kalkulacją naprawy (k. 53 akt), która była badana przez biegłego, nadto ewentualny wniosek dowodowy w zakresie dodatkowych oględzin pojazdu po jego naprawieniu z całą pewnością pozwany mógł złożyć wcześniej – w określonym terminie z art. 207§3 kpc, zaś okoliczność komu został sprzedany samochód w ocenie Sądu pozostawała bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd, postanowieniem z dnia 20.06.2017r k. 68V akt, pominął dowód z zeznań powoda. Powód został prawidłowo wezwany na rozprawę w dniu 20.06.2017r do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania w charakterze strony pod rygorem pominięcia dowodu, wezwanie odebrał w dniu 22.05.2017r. Nie stawiał się na rozprawę w dniu 20.06.2017r. Jego pełnomocnik poinformował, że wnosi o usprawiedliwienie nieobecności powoda z uwagi na urlop oraz złożył kopię biletów lotniczych do M. na dzień 17.06.2017r m.in. dla powoda. Pełnomocnik nie wyjaśnił z jakiej przyczyny powód nie poinformował Sądu o planowanym urlopie przed rozprawą. W ocenie Sądu, brak było podstaw do ponownego wezwania powoda celem przesłuchania w charakterze strony w realizacji wniosku dowodowego powoda. Powód miał możliwość usprawiedliwienia swojej nieobecności na rozprawie już w dniu 22.05.2017r i złożenia wniosku o odroczenie rozprawy, czego nie uczynił bez wyjaśnienia przyczyny, nadto uwzględnienie wniosku powoda niewątpliwie doprowadziłoby do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania w sprawie.

W niniejszym procesie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 14 286,03 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19.11.2015r do dnia zapłaty, tytułem wyrównania uszczerbku majątkowego powstałego po jego stronie wskutek uszkodzenia pojazdu, z winy kierującego pojazdem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany w niniejszym procesie nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady. Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu.

Normatywną podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 805 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 824¹ k.c.

Zgodnie z art. 805 § 1 i § 2 pkt. 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie - przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Art. 822 § 2 k.c. stanowi, iż umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Z treści przepisu art. 822 § 4 k.c. wynika natomiast, iż uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Art. 824¹ § 1 k.c. stanowi jednocześnie, że o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Z treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152 z późn. zm) wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie, przy czym nie budzi wątpliwości Sądu w niniejszej sprawie, iż odpowiedzialność pozwanego wynika z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, wiążącej pozwanego ze sprawcą szkody.

W niniejszej sprawie należy mieć również na względzie treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku (sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Sąd Najwyższy podkreślił także, iż jeżeli poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, ubezpieczyciel nie ma uzasadnionych podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom. W rezultacie należy przyjąć, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku usług naprawczych. Należy zatem mieć na uwadze, iż poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu, jednakże muszą to być koszty niezbędne i ekonomicznie uzasadnione.

W tym zakresie tj. w celu ustalenia niezbędnych i celowych kosztów naprawy pojazdu, Sąd dopuścił, na wniosek stron, dowód z opinii biegłego sądowego B. S.. Biegły, w swojej fachowej i w pełni wiarygodnej opinii wskazał, że zasadny koszt naprawy pojazdu powoda, stanowi kwotę 21 019,95 zł. netto, przyjmując że zasadne jest zastosowanie w sprawie cen części według cen producenta, oryginalnych. Biegły przyjął, że co do prac blacharskich i lakierniczych

stawki przyjęte w kalkulacji powoda nie są zawyżone, ponieważ stawki średnie, stosowane przez zakłady (...) kategorii na rynku lokalnym to 116 zł./140 zł. Zdaniem Sądu takie ustalenie opinii jest w pełni uzasadnione, wbrew nieuzasadnionemu ustaleniu pozwanego co do wysokości stawek na kwotę 80/80 zł./rbg.

Podkreślić należy, że jak wskazuje się w orzecznictwie przedmiotu, w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03).

Powód dokonał naprawy pojazdu i sprzedał go, wartość sprzedaży samochodu jakkolwiek w niniejszej sprawie nieznaną, jest wynikiem uzgodnień stron umowy, a nie rzeczywistego określenia wartości pojazdu powoda. Sąd w składzie niniejszym podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 25 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1278/14, iż „cena uzyskana z tytułu sprzedaży uszkodzonego pojazdu przez jego właściciela stanowić może tylko podstawę domniemania jej zgodności z rynkową wartością samochodu w stanie po wypadku. Takie domniemanie faktyczne podlega jednak wzruszeniu w toku postępowania o zapłatę odszkodowania należnego od ubezpieczyciela, poprzez wykazanie dowodem z opinii biegłego, że rynkowa wartość takiego pojazdu nie odpowiadała uzyskanej cenie, lecz była wyższa.” Powód nie przedstawił faktur naprawy pojazdu w niniejszym procesie, a pozwany nie wykazał, żeby koszty naprawy pojazdu powoda odbiegały od tych celowych i zasadnych określonych co do wartości przez biegłego. Uszkodzeniu w wypadku uległy części oryginalne, a celem naprawy jest przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji. Wskazać należy, iż w przypadku, gdy odszkodowanie ustalone jest w oparciu jedynie o metodę kosztorysową, a poszkodowany nie przedstawia faktury za naprawę pojazdu, to nie ma to znaczenia dla powstania obowiązku wypłaty odszkodowania (uchwała SN z dnia 17 maja 2007r., sygn. akt III CZP 150/06). Również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r. (I ACa 1179/06, LEX nr 298601) wskazał, iż szkoda, która powstaje wskutek wypadku komunikacyjnego, podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy jakiego doznał poszkodowany w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz uwzględniając wysokość części przyjętych i wyliczonych przez biegłego sądowego, a także fakt, że właściciel pojazdu wykorzystywał go do prowadzenia działalności gospodarczej, Sąd uznał, iż wysokość szkody, jaką poniósł powód wynosi kwotę 21 019,95 zł. netto i kwota ta stanowi rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda. Skoro zaś bezspornie powód otrzymał już od pozwanego z tego tytułu kwotę 10 948,44 zł., to obecnie należy się jemu tytułem odszkodowania kwota 10 071,51 zł jako różnica pomiędzy kwotą należną a już wypłaconą.

W świetle powyższego, Sąd uznał roszczenie powoda, w zakresie żądania zapłaty odszkodowania za zasadne w części i na podstawie art. 822 § 1 i § 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. zasądził w pkt. 1 wyroku taką należność tj. kwotę 10 071,51 zł. na rzecz powoda od pozwanego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 listopada 2015r do dnia zapłaty na podstawie przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 817 § 2 k.c. oraz art. 321 § 1 k.p.c. zgodnie z żądaniem pozwu w tym zakresie.

Sąd oddalił roszczenie powoda w pozostałym zakresie na podstawie wyżej powołanych przepisów w punkcie 2 wyroku, jako nie udowodnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. 3 wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z §2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) i §2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). Sąd stosunkowo rozdzielił koszty procesu mając na względzie wynik sprawy tj. fakt, że powód wygrał proces w 70%, zaś w 30% wygrał go pozwany. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 770,92 zł., na którą składają się 70% wartości opłaty od pozwu – kwota 500,50 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł. po wzajemnej kompensacie (2520 zł. – 70% - 1080 zł. – 30% = 1440 zł.) oraz koszty opinii biegłego po wzajemnej kompensacie oraz przy uwzględnieniu wpłaconych przez strony zaliczek w kwocie po 800 zł. (pozwany powinien zapłacić na poczet biegłego 630,42 zł (70%), powód winien zapłacić kwotę 270,18 zł. (30%) – kwotę 800 zł. wypłacono z zaliczki pozwanego, w pozostałym zakresie ze Skarbu Państwa, tym samym Sąd zarządził - k. 117v. akt - przesięgować z zaliczki wpłaconej przez powoda kwotę 100,60 zł. na rachunek Skarbu Państwa, zwrócić powodowi kwotę 699,40 zł. tytułem nadpłaconej zaliczki oraz pomniejszyć należność na rzecz powoda o kwotę 169,58 zł. nadpłaconą z zaliczki przez pozwanego (500,50 zł + 1440 zł – 169,58 zł = 1770,92 zł.).